

La devaluació de la dona

Més que inescrutables, els camins del masclisme són ben previsibles

Foto: Karl-Ludwig Poggemann

No és només que, encara avui, el que fan els homes sigui universal i el que fem les dones sigui particular. No és només que es parli d'esport i d'esport femení, de literatura i de literatura femenina, de cine i de cine femení, de revistes i de revistes femenines. És pitjor. Passa també, i sovint, que *femení* és un adjectiu despectiu.

Més que inescrutables, els camins del masclisme són ben previsibles. Afegeix un *femení* darrere de qualsevol substantiu i a l'acte aquell nom queda rebaixat, debilitat, menyspreat, desestimat, abaratit. Posa un *femení* on sigui i hi estaràs afegint rebuig, desdeny. Feminitza-ho i cotitzarà a la baixa. Te'n vendran tres pel preu de dos. Un saldo, tu. Segur que no té cap tara? Bé, sí, ehem, perdó: és femení.

L'efecte devaluador és tan bèstia i tan immediat i tan arrelat que ens diuen que una cosa que fem és femenina i ens sabem insultades. Sabem del cert que allò té una connotació ofensiva. Ens sentim ferides en la nostra dignitat. A la vegada, moltes de nosaltres hem deixat de creure que es pugui arribar a la igualtat defensant la fal·làcia que homes i dones som iguals. Negar la diferència passa per perpetuar la norma masculina, i tenim clar que això és un mal negoci. Perquè els homes ens agraden molt o poc o gens, però la masculinització del poder i de la política i de la societat ens surt per les orelles. I potser tampoc ens ve de gust renunciar a les arracades.

